



The Classroom of Life
ห้องเรียนแห่งชีวิต



In the Indigenous Karen village of Huay Ee Khang, in the mountainous north of Thailand, all life starts in the forest. When a baby is born, its umbilical cord is placed in a bamboo container and hung on a healthy fruit tree.

ในหมู่บ้านชนเผ่าพื้นเมืองชาวปกากะญอ บ้านห้วยอีค่าง ซึ่งตั้งอยู่บนภูเขาทางตอนเหนือของประเทศไทย ทุกชีวิตเริ่มต้นในป่า เมื่อทารกคลอดออกมา สายสะดือของพวกเขาจะถูกใส่ไว้ในกระบอกลังไม้ไผ่และผูกไว้บนต้นไม้ผลที่มีความแข็งแรง

***“De Paw Thoo” [“Umbilical Cord Forest”]
designates the area in which bamboo con-
tainers with umbilical cords are hung on
trees. This forest has a size of 64 ha and is
also used as a learning site.***

***This way, the souls of the baby and the
tree are intertwined throughout their
lifespan and nobody is allowed to cut the
tree.***

***Noraeri Thungmueangthong,
village chief***

พื้นที่ป่าที่มีต้นไม้ถูกผูกติดด้วยกระบอกไม้ไผ่
ที่บรรจุสายสะดือทารกแรกเกิดนั้น รู้จักกันในชื่อ
‘ป่าเดปอ’ (ป่าสะดือ) บ้านห้วยอ้อค่าง มีพื้นที่ป่าสะดือ
จำนวน 400 ไร่ (64เฮกตาร์) ซึ่งเป็นพื้นที่เรียนรู้
สำหรับเยาวชนและบุคคลภายนอก

“ด้วยวิธีนี้ขวัญของการรกและต้นไม้จะผูกพันกัน
ตลอดอายุขัยและไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ตัดต้นไม้
ต้นนั้น”

หน่อแอรี่ ทุ่งเมืองทอง
ผู้ใหญ่บ้านอริบาย



47-year-old Noraeri is the first woman to head the village and the only female leader in the whole district of Mae Wang, located in the province of Chiang Mai. She belongs to the Karen Indigenous Peoples, which include a great variety of ethnic groups spread across Myanmar and Thailand.

หน่อแเอริ วัย 47 ปี เป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้เข้ามาเป็นผู้ใหญ่บ้านและเป็นผู้นำหญิงคนเดียวในอำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่ เธอเป็นชนเผ่าพื้นเมืองชาวปกากะญอ ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์ที่กระจายอยู่ทั่วประเทศเมียนมาร์และประเทศไทย



***“THE FOREST IS OUR
COMMUNITY SUPERMARKET”***

***“We have been using our beliefs,
culture, and knowledge systems
to sustainably manage our resources
from generation to generation.
Indigenous women have a crucial
role in our communities as we know
where to find food and medicines –
and how to collect and preserve
them. Without us women, the forest
cannot be maintained”, says Noraeri,
who considers the forest as the
“community supermarket”.***

“ป่าคือซูเปอร์มาร์เก็ตของชุมชนเรา”

“เราใช้ความเชื่อ วัฒนธรรม และระบบ
ความรู้เพื่อจัดการทรัพยากรของเราอย่าง
ยั่งยืนจากรุ่นสู่รุ่น ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมือง
มีบทบาทสำคัญเป็นอย่างยิ่งในชุมชนของ
เราเนื่องจากเรารู้ว่าจะหาอาหารและยาได้
จากที่ไหน-รวมถึงวิธีการเก็บและอนุรักษ์
สิ่งเหล่านี้ ถ้าไม่มีผู้หญิงอย่างพวกเรา เรา
ก็จะไม่สามารถรักษาป่าไว้ได้” นน่อแอริ
ผู้ซึ่งถือว่าป่าเป็น“ซูเปอร์มาร์เก็ตของ
ชุมชน” กล่าว





In 2016, Noraeri initiated Ker Nue Mue, or Women's Forest, to create a space for indigenous knowledge transmission, food production and supplementary income generation. The village's "natural forest classroom" encompasses an area of 9.6 hectares in which a variety of indigenous tree and plant species used for herbal medicines, cloth dying, and food production have been introduced.

Here, community members, especially young girls, can acquire knowledge and skills in natural resource management, traditionally held by women.

ในปี พ.ศ. 2559 หน่อแเอริ ได้ริเริ่ม เก่อเนอ หมื่อ หรือป่าของสตรีเพื่อสร้างพื้นที่สำหรับการถ่ายทอดความรู้ของชนเผ่าพื้นเมือง การผลิตอาหาร และการสร้างรายได้เสริม “ห้องเรียนป่าธรรมชาติ” ของหมู่บ้าน ครอบคลุมพื้นที่ 9.6 เฮกตาร์ซึ่งมีต้นไม้และพันธุ์พืชพื้นเมืองหลากหลายชนิดที่ใช้สำหรับ ยาสมุนไพร การย้อมผ้า และการผลิตอาหาร

ณ ที่นี้ คนในชุมชนโดยเฉพาะสำหรับเยาวชนหญิงสามารถได้รับความรู้และทักษะในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติซึ่งผู้หญิงถือครองตามประเพณี



In Karen villages, like in many other indigenous communities, knowledge and skills in natural resource management are traditionally held by women.



ในหมู่บ้านของคนปกากะญอ และชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองในหลายๆที่นั้น ผู้หญิงมีองค์ความรู้ และทักษะในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งผู้หญิงถือครองตามประเพณี

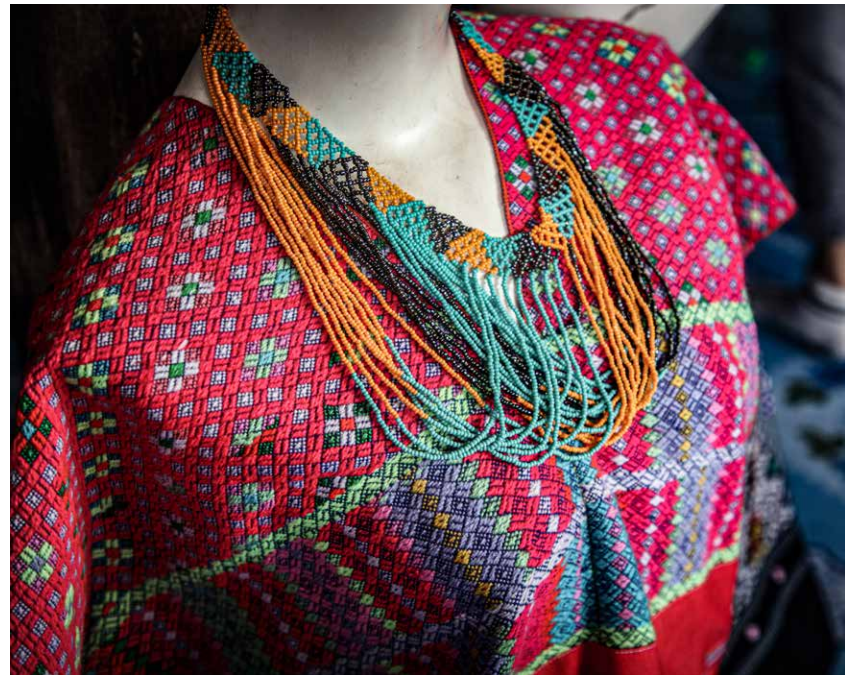
Sixty percent of the community land in Huay Ee Khang is considered a protected area, which only allows for the harvest of non-timber forest products (NTFPs). The remaining forty percent is comprised of residential areas, designated zones for rotational crop farming as well as community forest lands.

หกสิบเปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ชุมชนในบ้านห้วยอีค่าง ถือเป็นพื้นที่อนุรักษ์ ในขณะที่อีกสี่สิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือจะประกอบไปด้วยพื้นที่อยู่อาศัยตลอดจนเขตที่กำหนดสำหรับการปลูกพืช, การทำไร่หมุนเวียน, ป่าใช้สอยและการเก็บเกี่ยวผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้



***Noraeri looks ahead with confidence:
“In the long run, the Indigenous Women’s
Forest will be the main source of our
income, especially regarding the expected
sales from bamboo products and our woven
fabrics.” Plants and seeds from the forest are
also used for the traditional dyeing
craftmanship – knowledge which has been
passed on from generation to generation.***

หน่อแอริ มองการณ์ไกลด้วยความมั่นใจ: “ในระยะยาว ป่าของสตรีชนเผ่าพื้นเมืองจะเป็นแหล่งรายได้หลักของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายได้ที่จะได้จากผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ไผ่และผ้าทอของเรา” พืชและเมล็ดพืชจากป่ายังนำไปใช้ในงานฝีมือการย้อมผ้าแบบดั้งเดิม – ซึ่งเป็นความรู้ที่สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น





Huay Ee Khang villagers and neighbors from nearby villages in Chiang Mai, Thailand are participating in their traditional ritual to inform the guardian spirits before releasing fish into Mae Wan stream.



ชาวบ้านห้วยอีค่างและหมู่บ้านใกล้เคียง ได้มาร่วมพิธีกรรมแบบดั้งเดิม เพื่อบอกกล่าวแก่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก่อนที่จะมีการทำการปล่อยปลาในสายน้ำแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่



“TREES HAVE SOULS, LIKE HUMANS”

For Noraeri and the other women of the village, the forest however represents much more than a source of knowledge, food, and income generation. “We humans are just one element of nature and as such, we are deeply interconnected with the forest on a spiritual level.”

According to the Karen belief system, everything in nature, such as water, forests, and fire, has a spirit. “Before engaging in any agricultural activity, the spirits need to be consulted to seek their permission”, says Noraeri.

“สรรพสิ่งในโลกนี้ล้วนมีจิตวิญญาณเหมือนมนุษย์”

สำหรับหน่อแอริและสตรีคนอื่นๆ ในหมู่บ้าน ป่าเป็นมากกว่าแหล่งความรู้ อาหารและรายได้ “มนุษย์เราเป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งของธรรมชาติ ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีความเชื่อมโยงกันอย่างลึกซึ้งกับป่าในระดับจิตวิญญาณ”

ตามความเชื่อของคนปกากะญอนั้น ทุกสรรพสิ่งในธรรมชาติ อาทิเช่น น้ำ,ป่า และไฟ ล้วนมีจิตวิญญาณ “ดังนั้นก่อนที่จะมีการทำกิจกรรมใดๆทางการเกษตร จะต้องมีการขออนุญาตก่อนทุกครั้ง”
หน่อแอริ กล่าว



"THERE IS SOMETHING POWERFUL
AND SACRED IN THE FOREST,
SOMETHING THAT WORDS
CANNOT DESCRIBE"

Srijan Sriauengdoi, Huay Ee Khang village accountant

ฉันรู้สึกว่ามีบางสิ่งที่ทรงพลังและศักดิ์สิทธิ์อยู่
ที่นั่น บางสิ่งที่คำพูด
ไม่อาจสามารถอธิบายได้

ศรีจันทร์ ศรีเอียงดอย นักบัญชีกลุ่มจัดการทรัพยากรธรรมชาติบ้านห้วยอีค่าง



Srijan Sriauengdoi, who is the accountant of the village and a mentor of the youth group, concurs: “When I was younger, I saw the forest as a source of fresh air, filled with interesting animals and food. As I grew up, I had the chance to learn everything about its ecosystem and how to use it for rotational farming. Now that I am getting older, I often go to the forest to find peace. I feel there is something powerful and sacred there, something that words cannot describe.”

ศรียันตร์ ศรีเอื้องดอย นักบัญชีกลุ่มจัดการทรัพยากรธรรมชาติของหมู่บ้านและเป็นพี่เลี้ยงของกลุ่มเยาวชน เห็นด้วยว่า “เมื่อตอนยังเป็นเด็ก ฉันมองเห็นป่าเป็นแหล่งอากาศบริสุทธิ์ เต็มไปด้วยสัตว์และอาหารที่น่าสนใจ เมื่อโตขึ้นฉันมีโอกาเรียนรู้อย่างเกี่ยวกับระบบนิเวศน์ของป่าและวิถีการทำไร่หมุนเวียน ตอนนีเมื่อฉันอายุมากขึ้น ฉันมักจะไปป่าเพื่อหาความสงบ ฉันรู้สึกว่ามีบางสิ่งที่ทรงพลังและศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่นั่น บางสิ่งที่คำพูดไม่อาจสามารถอธิบายได้”







Sixty-two-year-old Saisuda Sriauengdoi is the village elder and holds all the knowledge relating to local seeds and herbal medicine. For her, trees have souls, like humans. “The forest means everything to us, above all happiness, food, and spiritual wellbeing. Without the forest, there would be no water. Without the water, there would be no farming. And without farming, there would be no life.”

Saisuda wishes to see women and men equally respected and sharing roles and responsibilities in the village. “Until now, men have been relying on us to do the big part of the daily work. I would like our community to grow more united, with men and women of all generations pulling together. This way, we can be a leading example for others.”

สายสุดา ศรีเอ็งดอย อายุ 62 ปี เป็นผู้รู้ของหมู่บ้าน มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเมล็ดพันธุ์ท้องถิ่นและยาสมุนไพร สำหรับเธอ ต้นไม้มีวิญญาณเหมือนมนุษย์ “ป่าคือทุกอย่างสำหรับเรา เหนือกว่าความสุข อาหาร และสุขภาวะทางจิตวิญญาณ ถ้าไม่มีป่า ก็ไม่มีน้ำ ถ้าไม่มีน้ำก็ไม่มีการทำนา ถ้าไม่มีการทำนา ก็ไม่มีชีวิต”

สายสุดาปรารถนาที่จะเห็นทั้งหญิงและชายได้รับการเคารพที่เท่าเทียมและแบ่งปันบทบาทและความรับผิดชอบร่วมกันในหมู่บ้าน “จนถึงขณะนี้ผู้ชายได้พึ่งพาเราในการทำงานส่วนใหญ่ในแต่ละวัน ฉันต้องการให้ชุมชนของเราเติบโตเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากขึ้น โดยที่ผู้ชายและผู้หญิงทุกเพศทุกวัยมารวมตัวกันและทำงานร่วมกัน ด้วยวิธีนี้ เราสามารถเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับผู้อื่นได้”





MINDSETS TAKE TIME TO SHIFT

Yet, even in matrilineal indigenous communities like the Karen, it is the men who are usually granted roles as leaders and representatives of their communities and who are expected to provide the main source of family income. “It takes time for mindsets to shift”, Noraeri says. “In our culture, female leadership is usually seen as a bad thing. Women cannot be leaders. If a woman becomes a leader, our people believe that bad things will happen, that there will be no rainfall, or the harvest will turn out poorly.”

ต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนแปลงความคิด

ทว่าแม้ในชุมชนชนเผ่าพื้นเมืองที่ถือการสืบเชื้อสายทางฝ่ายหญิง เช่น ชาวปากาเกอะญอ แต่ผู้ชายมักจะได้รับบทบาทเป็นผู้นำและตัวแทนของชุมชน และถูกคาดหวังให้เป็นแหล่งรายได้หลักของครอบครัว “ต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนความคิดนี้” นอเอริกกล่าว “ในวัฒนธรรมของเรา ถ้าผู้นำเป็นผู้หญิง ก็มักถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ผู้หญิงไม่สามารถเป็นผู้นำได้ หากผู้หญิงกลายเป็นผู้นำ เขาเชื่อว่าสิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้น ฝนตกจะไม่ตก หรือการเก็บเกี่ยวจะออกมาไม่ดี”



กิจกรรมสืบชะตาริมน้ำและอนุรักษ์ป่าต้นน้ำ
ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว

วันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2563

สถานที่ บ้านห้วยลีค่าช หมู่ที่ 1 ตำบลแม่วิน อำเภอแม่วาง จังหวัดเชียงใหม่

สนับสนุนโดย
สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ ๑ (เชียงใหม่)



Since 2019, Noraeri has proven the village wrong: “Men are still doubting my capacities, but I feel it is getting better. They have learned to respect me. After all, I have been elected by my people and I refuse taking on the role of serving and pleasing that is usually assigned to women in our culture. I want to inspire other indigenous women and show them that we are powerful!”

ตั้งแต่ปี 2562 นน่อเอริได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าชาวบ้านคิดผิด: “เหล่าผู้ชายยังคงสงสัยในความสามารถของฉัน แต่ฉันรู้สึกได้ว่าตอนนี้มันเริ่มดีขึ้น พวกเขาเรียนรู้ที่จะเคารพฉัน ถึงยังไง ฉันก็ได้รับคัดเลือกจากคนในชุมชน ฉันปฏิเสธที่จะรับบทบาทในงานบริการและการเอาอกเอาใจซึ่งปกติผู้หญิงมักจะได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่นี้ ในวัฒนธรรมของเรา ฉันต้องการสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้หญิงชนเผ่าพื้นเมืองคนอื่นๆ และแสดงให้เห็นว่าเรามีพลัง!”





REVIVAL OF OLD RITUALS

Customary rules regulate the hunting and harvesting of non-timber forest products (NTFPs) in Huay Ee Khang.

“We tell our husbands and male community members not to collect forest products or hunt during breeding time. Pregnant animals cannot be hunted, and we are making sure that there is enough time for animals and plants to rest and restore”, Noraeri states.

The women also make sure to integrate ancestral practices in the management of village’s natural resources. Apart from upholding forest conservation, they have revived ancestral practices of water management, based on indigenous belief systems.

การฟื้นคืนของพิธีกรรมดั้งเดิม

นอกจากนี้บรรพบุรุษของเราได้กำหนดกฎเกณฑ์สำหรับการล่าสัตว์และเก็บเกี่ยวผลิตภัณฑ์จากป่าที่ไม่ใช่ไม้ (NTFPs) ในห้วยอีค่าง “เราบอกสามีและสมาชิกในชุมชนที่เป็นผู้ชายว่าอย่าเก็บของจากป่าหรือล่าสัตว์ในช่วงเวลาผสมพันธุ์ สัตว์ที่ตั้งครรภ์นั้นไม่สามารถล่าได้ และเราต้องให้เวลาที่เพียงพอสำหรับสัตว์และพืชที่จะพักอ่อนและฟื้นฟู” หน่อแอริกกล่าว

เหล่าผู้หญิงยังทำให้แน่ใจว่าการปฏิบัติตามธรรมเนียมประเพณีของบรรพบุรุษนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติของหมู่บ้าน นอกเหนือจากการอนุรักษ์ป่าแล้ว พวกเขายังได้ฟื้นฟูแนวทางการจัดการน้ำตามแบบอย่างของบรรพบุรุษ โดยใช้ระบบฐานความเชื่อของชนเผ่าพื้นเมือง





“About ten years ago, outsiders came to our river and electrocuted fish in great numbers, almost wiping out all water creatures” Noraeri recalls. Since then, the community has undertaken several efforts to demarcate a fish sanctuary for about three kilometers along the Mae Wang waterway and developed regulations for the protection of underwater life. “In addition, we regularly practice a Karen ritual, Sue Thee Anee, to express gratitude and apologize to the water spirit as well as asking for blessings from the spirit.”

“ประมาณ 10 ปีที่แล้ว คนนอกหมู่บ้านมาที่แม่น้ำของเราและใช้ไฟฟ้าช็อตปลาเป็นจำนวนมาก ซึ่งเกือบจะทำลายสัตว์น้ำทั้งหมด”
หน่อแอริเล่า นับแต่นั้นมา ชุมชนได้พยายามหลายครั้งในการกำหนดเขตรักษาพันธุ์ปลาในระยะประมาณ 3 กิโลเมตรตามลำน้ำแม่วาง และพัฒนานกฏระเบียบเพื่อคุ้มครองชีวิตใต้น้ำ “นอกจากนี้ เราปฏิบัติตามพิธีกรรมสืบชะตาน้ำของชาวปกากะญอ หรือ ซี่ ที่ อาณี เพื่อแสดงความกตัญญูและขอขมาลาโทษต่อจิตวิญญาณแห่งแม่น้ำตลอดจนขอพรต่างๆ



“Sue Thee Anee” is a Karen ritual to express gratitude to the water spirit.



“ซี ที อาณี” เป็นพิธีกรรมแสดงถึงการขอบคุณ การขอขมา และขอพรต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ปกป้องรักษาสายน้ำ

KEEPING THE CULTURE ALIVE

When asked what she aspires to, Noraeri pauses and smiles: “I have already fulfilled my biggest dream by serving my village. We have done our best to keep our culture and identity. The only thing I am missing is the recognition by our government, to protect our indigenous way of life and to determine our own future. All we want is to live our life in dignity and security.” Although Thailand adopted the United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples, it does not officially recognize the existence of Indigenous Peoples in the country.

สืบสานวัฒนธรรมให้ดำรงต่อไป

เมื่อถูกถามถึงสิ่งที่เธอใฝ่ฝัน นอเอริหยุดและยิ้ม: “ฉันได้เติมเต็มความฝันที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของฉันแล้ว โดยการรับใช้หมู่บ้านของฉัน เราได้พยายามอย่างเต็มที่เพื่อรักษาวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของเรา สิ่งเดียวที่ขาดหายไปคือการยอมรับจากรัฐบาลของเรา ที่จะปกป้องวิถีชีวิตของชนพื้นเมืองของเรา และเพื่อกำหนดอนาคตของเราเอง ทั้งหมดที่เราต้องการคือการใช้ชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีและรู้สึกมั่นคง” แม้ว่าประเทศไทยจะรับรองปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง แต่ก็ยังไม่ยอมรับอย่างเป็นทางการถึงการดำรงอยู่ของชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศ





Noraeri and the other women fear that their ancestral rituals and practices may at some point be lost, since more and more young people move to the cities where they are detached from their identity and culture. “Our children are studying and working in the city, just to become the slaves for other people”, she deplores. “My only wish is to see our youth returning to the village. Here, we have all the resources available for them to be the true owners of their lives!”

หน่อแอรและสตรีคนอื่นๆ กลัวว่าวิถีชีวิตและ
การปฏิบัติของบรรพบุรุษของพวกเขาอาจ
สูญหายไป เนื่องจากคนหนุ่มสาวจำนวนมาก
ขึ้นเรื่อยๆ ย้ายไปอาศัยอยู่ในเมืองซึ่งทำให้
ออกห่างจากอัตลักษณ์และวัฒนธรรมของ
พวกเขา “ลูกๆ ของเรากำลังเรียนและทำงาน
อยู่ในเมือง เพียงเพื่อกลายเป็นทาสของ
ผู้อื่น” เธอกล่าวอย่างเสียใจ “ความปรารถนา
เดียวของฉันคือการเห็นเยาวชนของเรากลับ
มาที่หมู่บ้าน ที่นี่ เรามีทรัพยากรทั้งหมด
สำหรับพวกเขาที่จะทำให้พวกเขาเป็นเจ้าของ
ชีวิตที่แท้จริงของพวกเขาเอง!”





This photo story is part of a multimedia series showcasing the work and realities of Indigenous Peoples across Asia and illustrates aspects of the study. The rights, roles and contributions of Indigenous Peoples in NDCs: Experience from Asia undertaken by the Asia Indigenous Peoples Pact (AIPP) and the Forest Peoples Programme (FPP) over the past two years.

The report was supported by UNDP, the UN-REDD Programme, the Development Cooperation Section of the Embassy of Sweden in Bangkok and the Swedish International Development Agency (SIDA) through Swedbio at the Stockholm Resilience Centre and looks at ways in which the promises made by governments under the first round of NDCs (Nationally Determined Contributions) have been translated into real strategies, policies, laws, and to what extent they include Indigenous People's rights to their land, forests, waters, and territorial management across Asia.

FOOTNOTES

Text: Roxana Auhagen Collaboration: Pirawan Wongnithisathaporn, AIPP and the community of Huay Ee Khang, Chiang Mai, Thailand.

Translator : Jutaporn Panyakom

Photo: Lakpa Nuri Sherpa, AIPP and Nakarin Manaboon from the Indigenous Media Network (IMN).

Layout : Phnom Thano

**Printed by: AIPP Printing Press
32 Moo 2, Tambon Sanpranate,
Amphur Sansai, Chiangmai, 50210
Email: info@aippprinting.com
www.aippprinting.com**

เรื่องราวภาพถ่ายนี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดสื่อมัลติมีเดียที่นำเสนอผลงานและความเป็นจริงของชนเผ่าพื้นเมืองทั่วเอเชีย และแสดงให้เห็นแง่มุมต่างๆ ของการศึกษาด้านสิทธิ บทบาท และการมีส่วนร่วมของชนเผ่าพื้นเมืองในการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนดในการลดก๊าซเรือนกระจก (NDCs): ประสบการณ์จากภูมิภาคเอเชียดำเนินการโดยมูลนิธิเพื่อการประสานความร่วมมือของชนเผ่าพื้นเมืองเอเชีย (AIPP) และองค์กรคนอยู่กับป่า (FPP) ในช่วงสองปีที่ผ่านมา

รายงานได้รับการสนับสนุนโดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP), โครงการ UN-REDD, ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของสถานเอกอัครราชทูตสวีเดนในกรุงเทพฯ และสำนักงานความร่วมมือพัฒนาระหว่างประเทศสวีเดน (SIDA) ผ่าน Swedbio ที่ Stockholm Resilience Center และพิจารณาถึงแนวทางที่ คำสัญญาของรัฐบาลภายใต้กรอบแรกของการมีส่วนร่วมที่ประเทศกำหนดในการลดก๊าซเรือนกระจก(Nationally Determined Contributions – NDCs) จะได้กลายเป็นยุทธศาสตร์ นโยบาย กฎหมายจริง และขอบเขตของสิทธิของชนเผ่าพื้นเมืองในที่ดิน ป่าไม้ น่านน้ำ และการจัดการอาณาเขตทั่วเอเชียที่มีในยุทธศาสตร์ นโยบาย กฎหมายนั้นๆ

เชิงอรรถ

เรื่อง: ร็อกชานา อุฮาเกน : พิวารรณ วงศ์นิธิสถาพร, AIPP
และ ชุมชนห้วยอีค่าง อ.แม่วาง จ.เชียงใหม่ / ประเทศไทย

ผู้แปล : จุฑาภรณ์ ปิณฑุภาค

ภาพ : ลักปา นูริ เซอร์ปา, AIPP และ นครินทร์ มานะบุญ, IMN

ออกแบบ : พนม ทะโน

จัดพิมพ์โดย:AIPP Printing Press

32 หมู่ 2, ตำบลสันพระเนตร,

อำเภอสันทราย, เชียงใหม่ ,50210

อีเมลล์ info@aippprinting.com

www.aippprinting.com

**Special thanks to the knowledge holders and
the villagers of Huay Ee Khang**

ขอขอบคุณผู้รู้และชาวบ้านห้วยอีค่างทุกท่าน



นางเก้กะกา คลุ่มตัว
Mrs. Keka Kloomtua



นายตะริชิ ปาตีวิบูล
Mr. Tarichi Pateewibul



นางสายสุดา ศรีเอื้องดอย
Mrs. Saisuda Sriauengdoi



นางสาเอ รักยั้งประเสริฐ
Mrs. Saaey Rakyingsprasert



นางประสม ทุ้งเมืองทอง
Mrs. Prasom Thungmueangthong



นางกุลา อมรชาติพันธ์ุ
Mrs. Kula Amorncharttiphan



นางเหล่ วสันต์สุขใจ
Mrs. Ley Wasansookjai



นายสุแอ ดารักยิบฟ้า
Mr. Suhae Daorakyipfa



นางหน่อแอรื ทุ่งเมืองทอง
Mrs. Noraeri Thungmueangth



นางศรีจันทร์ ศรีเอียงดอย
Mrs. Srijan Sriauengdoi



Produced by
จัดทำโดย



IKPA

Supported by
สนับสนุนโดย



THE
CHRISTENSEN
FUND